

[Hans Nielsen.]
 paa den anden Side af Rhinen, ind i Frankrig. Man er begejstret for den franske Militarisme, for den franske Litteratur og Kunst; men den franske Indenrigspolitik er man ikke begejstret for. Netop den Gang Kejser Wilhelm kæmpede for at gennemføre de nævnte skærpede Straffebestemmelser i Tyskland, forelagde den franske Regering et Forslag i det franske Deputeretkammer, et Forslag, hvis Formaal var omtrent af samme Art. Jeg vil gerne oplæse ogsaa dette for det høje Ting, fordi det er saa karakteristisk for, hvorledes det franske Deputeretkammer i 1895, paa et Tidspunkt, da der endnu kun var ganske faa Socialdemokrater i den franske Rigsdag, og hvor Flertallet altsaa var Venstrepolitikere og Liberale og Radikale, hvad de nu kaldte sig, hvorledes man dér saa paa dette Spørgsmaal. Det Forslag, som Ministeren forelagde Deputeretkammeret, vilde Deputeretkammeret ikke have noget med at gøre; og i Stedet blev der stillet et Mæglingsforslag. Jeg vil gerne oplæse dette Forslag og den Afstemning, der fulgte efter. Det lød saaledes:

„Alle Arbejdsgivere, Arbejdsentreprenører og Formænd, som overbevises om ved Trusler om Tab af Sysselsættelse eller om Berøvelse af Arbejde, ved motiveret Nægtelse af Ansættelse, Afskedigelse af Arbejdere eller Betjente paa Grund af deres Egenskab af organiserede, Voldsomheder eller Haandgribeligheder, Gaver, Tilbud eller Løfter om Arbejde at have tvunget til eller forhindret fra at tage Del i en Fagforening og lagt Hindringer i Vejen for eller forstyrret de ved Loven af 21. Marts 1884 anerkendte Fagforeningers Dannelse eller Virksomhed, straffes med Fængsel af 6 Dage til en Maaned og med en Mulkt af 100 til 2000 Frcs. eller alene med en af disse Straffe.“

Derefter siges der:

„Med de samme Straffe straffes alle Arbejdere eller Betjente, som ved de samme Midler og udenfor det Tilfælde, at Arbejdet efter fælles Aftale er nedlagt, har tvunget en eller flere Arbejdere eller Arbejdsgivere til at tage Del eller ikke tage Del i en Fagforening eller til at udtræde af en Fagforening, hvortil de hører.“

Man strides altsaa i det franske Deputeretkammer om dette Forslag. De vil se,

at Forslagets første Del omhandler Straf for Arbejdsgiverne, hvis de truer eller tvinger; og i den anden Del er der Straf for Arbejderne, naar de anvender de samme Midler. Da man efter at have diskuteret Forslaget gik til Afstemning, vedtog Deputeretkammeret med 293 Stemmer mod 213 den første Del, om Straf for Arbejdsgiverne, men forkastede den anden Del med 291 mod 131 Stemmer. I Deputeretkammeret var der altsaa et mægtigt Flertal for, at man slet ikke kunde anvende Straffebestemmelser overfor Arbejderne, men kun overfor Arbejdsgiverne. Og hvorfor indtog nu disse Venstremænd og Radikale og Liberale i det franske Deputeretkammer dette Standpunkt? Selvfølgelig fordi man erkendte, at i det bestaaende Samfund er den velhavende Mand, den rige Mand, de store, rige Sammenslutninger overmægtige i Forholdet overfor den fattige; og naar man skal lovgive paa dette Omraade, maa Lovgivningen gaa ud paa at beskytte Arbejderne, deres Rettigheder og Organisationer mod de andres økonomiske Overmagt.

Jeg vil henstille til Partiet Venstre, der jo hører til den liberale Side, at tænke over, hvor langt det i Virkeligheden er kommet til Højre, naar det nu her skal gøre Følgeskab i, ja, saa at sige er Anfører for det foreliggende Forslag, som i længst forsvundne Tider ikke en Gang kunde samle Flertal i det franske Deputeretkammer. Senere har der periodisk været andre Forslag fremme, men de er aldrig nogen Sinde blevet gennemført, før Ministeriet Baldwin for et Aars Tid sidenovre i England gennemførte en særlig Lov. I 1879 indførte man i England Straffebestemmelser, der ikke er nær saa vidtgaaende som dem, der her er Tale om, men i 1906, vistnok første Gang Lloyd George var Deltager i en engelsk Regering, reviderede man denne Lov og afskaffede en stor Del af de strenge Straffebestemmelser.

I indeværende Aarhundrede har man særlig i Norge beskæftiget sig med det Spørgsmaal, vi her taler om, og det norske Storting nedsatte en Komité til at undersøge, hvilke Bestemmelser man eventuelt skulde indføre for at værne Arbejdsfriheden. I denne Komité fik selvfølgelig de forskellige Partier Sæde, baade Konservative, Venstremænd og Socialdemokrater, selv om Socialdemokraterne kun talte et enkelt Medlem i Komiteen. Denne Komité undersøgte